

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 47 2020, nummers 974 – 996 vrijdag 18 december 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
Bouwbesluit.....	8
Ambtenarenrecht.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bestuursrecht overig.....	12

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

APV.....	12
Coronavirus	13
Gemeentewet.....	14
Huisvesting	15
Rijkswet op het Nederlanderschap	16
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier.....	18
Asiel.....	19
Coronavirus	21
Richtlijnen en verordeningen	26

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 974

ABRS, 16-12-2020, 202000101/1/R2

het college van gedeputeerde staten van Fryslân, appellant.

Awb 7:15 lid 2 en 4, 8:75 lid 1

Wet natuurbescherming

PROCESKOSTEN. I.c. heeft de rechtbank het college terecht veroordeeld tot vergoeding van de kosten in bezwaar. De omstandigheid dat de PAS-uitspraken van de ABRS van 29 mei 2019 inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#) dateren van na de primaire besluiten, neemt niet weg dat ook ten tijde van de primaire besluiten de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag lag niet aan de Habitatrictlijn voldeed.

Bij 23 afzonderlijke besluiten [...] heeft het college vergunning verleend op grond van de Wet natuurbescherming voor het exploiteren en/of uitbreiden en wijzigen van 23 verschillende agrarische bedrijven in Friesland. [...]

4. Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de kosten in bezwaar die MOB en Leefmilieu redelijkerwijs hebben moeten maken, voor vergoeding in aanmerking komen omdat sprake zou zijn van een aan hem te wijten onrechtmatigheid. Volgens het college is in de periode tussen het besluit op bezwaar en de uitspraak van de rechtbank het wettelijk kader waaraan de vergunningen dienden te worden getoetst, gewijzigd, omdat de Afdeling bij de uitspraken van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1603](#) en [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#) de wettelijke regeling die zag op het PAS onverbindend heeft geacht. Volgens het college is de herroeping dan ook niet het gevolg van een aan hem te wijten onrechtmatigheid. [...]

4.2. De rechtbank heeft met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder a, van de Awb zelf in de zaak voorzien en de afzonderlijke primaire besluiten herroepen, omdat de passende beoordeling en het PAS niet voldoen aan artikel 6 van de Habitatrictlijn, zodat het college de vergunningen niet kon verlenen onder verwijzing naar de passende beoordeling die voor het PAS is gemaakt. De omstandigheid dat de uitspraken van de Afdeling van 29 mei 2019 dateren van na deze primaire besluiten, neemt anders dan het college betoogt niet weg dat ook ten tijde van de primaire besluiten de passende beoordeling die aan het PAS ten grondslag lag niet aan de Habitatrictlijn voldeed. Gelet hierop zijn de primaire besluiten herroepen wegens een aan het college te wijten onrechtmatigheid. Daarmee is voldaan aan het vereiste van artikel 7:15, tweede lid, van de Awb, zodat de rechtbank het college terecht heeft veroordeeld tot vergoeding van de kosten in bezwaar van MOB en Leefmilieu.

Het betoog faalt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:3004](#)

JnB2020, 975

ABRS, 14-12-2020 (publ. 16-12-2020), 202001409/2/A3

college ter beoordeling van geneesmiddelen.

Awb 8:29 lid 3

GEHEIMHOUDING. I.c. is beperkte kennisneming gerechtvaardigd. Bij de ontwikkeling van beleid en de besluitvorming door een bestuursorgaan is van belang dat daarbij betrokken personen in alle vrijheid en in een vertrouwelijke sfeer hun gedachten kunnen uiten en onderling kunnen communiceren. In dat verband is van belang dat bestuurders zich over door hen te nemen beslissingen zonder terughoudendheid moeten kunnen laten adviseren. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 3 november 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2584](#).
[ECLI:NL:RVS:2020:2944](#)

JnB2020, 976

MK Rechtbank Den Haag, 09-11-2020 (publ. 14-12-2020), C/09/600434 / KG RK 20-1216

Awb 8:15

WRAKING. Deelname aan een Skype-vergadering is slechts mogelijk bij uitnodiging. De rechter is er i.c. kennelijk, zonder tegenbericht, vanuit gegaan dat alleen de deelnemers aan de Skype-vergadering bij de mondelinge behandeling aanwezig waren. De rechter mocht hier onder de gegeven omstandigheden ook zonder meer van uitgaan. Het had immers voor de hand gelegen dat de advocaat van verzoeker, die in de gelegenheid is gesteld het woord te voeren, de - onverwachte - aanwezigheid van verzoeker kenbaar had gemaakt. Door na te laten vast te stellen wie er aanwezig waren heeft de rechter dan ook geen gerechtvaardigde objectieve vrees van vooringenomenheid jegens verzoeker gewekt.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12648](#)

JnB2020, 977

MK ABRS, 16-12-2020, 201905127/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Gooise Meren.

Awb 8:78

UITSPRAAK. Openbaarmaking uitspraak. Als in de uitspraak is vermeld dat deze in het openbaar op een bepaalde datum is uitgesproken, dient daarvan te worden uitgegaan. De Afdeling heeft echter i.c. aanleiding gezien bij de rechtbank te informeren naar de wijze van openbaarmaking van de uitspraak. Een medewerker van de rechtbank heeft aan de Afdeling doorgegeven dat de uitspraak op 29 mei 2019 aan partijen is verzonden en dat niet kan worden nagegaan of deze ook in het openbaar is uitgesproken. Van de openbaarmaking is in dit geval geen proces-verbaal of andere schriftelijke bevestiging aanwezig, terwijl dat normaal gesproken wel zo is. De Afdeling gaat er daarom van uit dat de uitspraak niet in het openbaar is gedaan. Daarmee voldoet de uitspraak niet aan het bepaalde in artikel 8:78 van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van 20 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:511](#), onder 3.2. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd.

[ECLI:NL:RVS:2020:3016](#)

JnB2020, 978

ABRS, 16-11-2020, 202001508/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Eijsden-Margraten.

Awb 8:69

BEROEPSPROCEDURE. UITSpraak. De bestuursrechter is niet gehouden om, indien zij oordeelt dat een beroepsgrond faalt, ieder in het kader van deze beroepsgrond aangevoerd argument gemotiveerd te weerleggen.

[ECLI:NL:RVS:2020:2992](https://ecli.nl/RVS:2020:2992)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 979

MK ABRs, 16-12-2020, 201908898/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Bergen (L).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en e, 2.7

WABO. HANDHAVING. ONLOSMAKELIJKE SAMENHANG. RELATIVITEITS-VEREISTE. In dit geval kan de bouw van de luchtwasser in afwijking van het bestemmingsplan, zijnde activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c van de Wabo, niet los worden gezien van het veranderen van de inrichting, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Deze activiteiten hangen onlosmakelijk met elkaar samen in de zin van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo. Geen grond voor het oordeel dat de in dit artikel vervatte verplichting kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van appellant sub 1.

[...] 1. [appellante sub 2] exploiteert een varkensbedrijf op het perceel. [appellant sub 1] woont aan de [locatie 2]. Hij heeft het college [...] verzocht om handhavend op te treden tegen de bouw van een luchtwasser op het perceel, omdat daarvoor geen omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en het veranderen van een inrichting is verleend. Bij het in bezwaar gehandhaafde besluit van 3 juli 2018 heeft het college dit verzoek afgewezen, omdat [appellante sub 2] alsnog een aanvraag voor de bouw van de luchtwasser in afwijking van het bestemmingsplan [...] heeft ingediend en er een ontwerpomgevingsvergunning ter inzage is gelegd. Volgens het college bestaat daarom concreet zicht op legalisatie. Bij het besluit van 23 oktober 2018 heeft het college aan [appellante sub 2] de gevraagde omgevingsvergunning verleend voor de activiteiten bouwen en het afwijken van het bestemmingsplan als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo).

[...] 5. [appellant sub 1] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat voor de luchtwasser, naast de verleende omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en het afwijken van het bestemmingsplan, ook een omgevingsvergunning voor de activiteit veranderen (van de werking) van een inrichting is vereist.

[...] 5.2. De Afdeling is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de bouw van de luchtwasser in afwijking van het bestemmingsplan, zijnde activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c van de Wabo, niet los kan worden gezien van het veranderen van de inrichting, als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. Uit artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo volgt dat niet alleen voor het veranderen van de werking van de inrichting, maar ook voor het veranderen van de inrichting als zodanig een vergunning als bedoeld in die bepaling is vereist. Met de bouw van de luchtwasser wordt tegelijkertijd ook de inrichting veranderd. Een omgevingsvergunning voor de activiteiten bouwen en gebruik impliceert namelijk dat de luchtwasser in gebruik mag worden genomen en dat brengt een verandering van de inrichting met zich. De bouw van de luchtwasser is een fysieke verandering van de inrichting en heeft milieugevolgen. Dat de luchtwasser blijkens de door [appellante sub 2] ingediende aanvraag en de daarbij behorende ruimtelijke onderbouwingsplan op een later moment op de bestaande stallen zal worden aangesloten en tot die tijd feitelijk niet in gebruik zal worden genomen, is naar het oordeel van de Afdeling in dit kader niet van belang. De activiteiten als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a en c, van de Wabo enerzijds en de activiteit als bedoeld in het bepaalde onder e anderzijds kunnen in dit geval naar hun aard fysiek en volgtijdelijk niet van elkaar worden onderscheiden en hangen onlosmakelijk met elkaar samen in de zin van artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo. Gelet hierop had het college [appellante sub 2] ingevolge artikel 4:5 van de Awb in de gelegenheid moeten stellen de aanvraag aan te vullen, nu deze geen betrekking heeft op het veranderen van de inrichting. Door dit na te laten en toch op de aanvraag te beslissen, heeft het college gehandeld in strijd met artikel 2.7, eerste lid, van de Wabo en artikel 4:5 van de Awb. Dit betekent ook dat ten tijde van het besluit van 3 juli 2018 geen concreet zicht op legalisatie bestond, zodat het college ten onrechte om die reden heeft afgezien van handhavend optreden. De rechtbank heeft dat niet onderkend. [...]

Relativiteitsvereiste

[...] 6.2 [...] Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de in artikel 2.7 van de Wabo vervatte verplichting dat een aanvraag betrekking heeft op alle onlosmakelijke activiteiten binnen het betrokken project, kennelijk niet strekt tot bescherming van de belangen van [appellant sub 1], zodat artikel 8:69a van de Awb niet in de weg staat aan de vernietiging van de besluiten van de besluiten van 23 oktober 2018 en 15 januari 2019. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:3012](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2020:3012)

JnB2020, 980

MK ABRS, 16-12-2020, 201906159/1/R3

college van burgemeester en wethouders van De Fryske Marren.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder f
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II; artikel 3 onderdeel 8, artikel 4a

WABO. HANDHAVING. OMGEVINGSVERGUNNINGVRIJ. MONUMENT.

De reikwijdte van een handhavingsverzoek kan na het primaire besluit niet meer worden uitgebreid.

In dit geval kunnen het dak en de goten in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar worden onderscheiden. Dat de werkzaamheden aan het dak vergunningplichtig zijn, betekent dus niet dat alleen al om die reden de werkzaamheden aan de goten dat ook zijn.

[Weigering] handhavend op te treden tegen bouwwerkzaamheden [...]

[...] 6.1. De rechtbank heeft terecht overwogen, dat de reikwijdte van een handhavingsverzoek na het primaire besluit niet meer kan worden uitgebreid. De Afdeling verwijst naar haar uitspraken van 26 september 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3087](#), en 10 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4517](#).

6.2. De Afdeling is, [...], net als de rechtbank van oordeel dat het handhavingsverzoek en ook het [red: primaire] besluit van 13 maart 2018 betrekking hebben op de verschuiving van het oostelijke dakvlak van de aanbouw en de veranderingen aan de tussengoot en de steeggoet. [...]

[...] 10. [...] Bij besluit van 13 januari 2020 heeft het college ter uitvoering van de aangevallen uitspraak een nieuw besluit op bezwaar genomen.

[...] 15.1. Het college heeft zich onder verwijzing naar het besluit van de minister van 6 september 2019 op het standpunt gesteld dat de veranderingen aan de goten omgevingsvergunningvrij zijn op grond van artikel 3, aanhef en onderdeel 8, van bijlage II van het Bor.

15.2. De Afdeling volgt [appellant] niet in zijn stelling dat het dak en de goten niet te splitsen zijn en dat alleen al omdat de werkzaamheden aan het dak vergunningplichtig zijn de werkzaamheden aan de goten dat ook zijn. De Afdeling sluit in dit verband aan bij haar rechtspraak over de aanvraag om een omgevingsvergunning, waarin is bepaald dat splitsing van een bouwplan dat uit verschillende onderdelen bestaat, waaronder mogelijk op zichzelf beschouwd niet-vergunningplichtige onderdelen, in beginsel niet mogelijk is en dit als één geheel moet worden beschouwd. Het bouwplan kan alleen worden gesplitst indien het bestaat uit onderdelen die in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar kunnen worden onderscheiden. Zie de uitspraken van 12 oktober 2011, [ECLI:NL:RVS:2011:BT7390](#), en 25 april 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BW3855](#). Naar het oordeel van de Afdeling kunnen in dit geval het dak en de goten in functioneel en bouwkundig opzicht van elkaar worden onderscheiden. De omstandigheid dat de werkzaamheden aan het dak vergunningplichtig zijn, betekent dus niet dat alleen al om die reden de werkzaamheden aan de goten dat ook zijn.

[...] 15.7. [...] Gelet op wat is overwogen onder 15.5, staat artikel 4a, eerste lid, aanhef en onder b, onder 1°, van bijlage II van het Bor niet langer in de weg aan toepassing van artikel 3, aanhef en onderdeel 8, van die bijlage.

De werkzaamheden worden weliswaar wel bij een monument uitgevoerd, namelijk het woonhuis, maar, gelet op artikel 4a, eerste lid, aanhef en onder b, onder 2°, van bijlage II van het Bor, kan dan wel toepassing worden gegeven aan artikel 3, aanhef en onderdeel 8, van bijlage II.

[...] 15.10. Het voorgaande betekent dat, voor zover voor het veranderen van de goten een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo nodig was, deze vergunning ten tijde van het besluit van 13 januari 2020 niet meer nodig was. Dit betekent dat het college niet langer bevoegd was handhavend op te treden tegen de werkzaamheden aan de goten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:2997](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bouwbesluit

JnB2020, 981

MK ABRS, 16-12-2020, 201905304/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Oldenzaal.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 2, 8

Bouwbesluit 2012 7.22

BOUWBESLUIT. HANDHAVING. HOUTKACHEL. Op het moment dat het besluit van 27 november 2018 werd genomen, bestonden nog steeds geen algemeen aanvaarde inzichten over beantwoording van de vraag of, en zo ja, onder welke omstandigheden en bij welke frequentie, rook afkomstig van gebruik van een houtkachel schade aan de mens toebrengt. Verwijzing naar ABRS 10-10-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3295](#). Geen overtreding van artikel 7.22 van het Bouwbesluit. Geen strijd met artikel 2 en 8 EVRM.

[Afwijzing] [...] verzoeken van [appellant A] en [appellant B] om handhavend op te treden jegens [partij] tegen het gebruik van de houtkachel op het perceel [...].

[...] 9. De Afdeling heeft in meer uitspraken, voor het laatst in haar uitspraak van 10 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3295](#), overwogen dat geen algemeen aanvaarde inzichten bestaan over beantwoording van de vraag of, en zo ja, onder welke omstandigheden en bij welke frequentie, rook afkomstig van gebruik van een houtkachel schade aan de mens toebrengt. De vraag is of deze inzichten op het moment dat het besluit van 27 november 2018 werd genomen wel al bestonden.

De Wet milieubeheer, in het bijzonder bijlage 1 van die wet, die grenswaarden bevat voor fijn stof (PM10 en PM2,5), geeft geen uitsluitel daarover. De door [appellant A] en [appellant B] in hoger beroep overgelegde stukken leiden niet tot het oordeel dat, ook al staat vast dat houtkachels fijn stof uitstoten, daaromtrent ten tijde van het nemen van het besluit wel algemeen aanvaarde inzichten bestonden. Weliswaar is de strekking van de in hoger beroep overgelegde stukken, waaronder publicaties van RVO en de WHO, dat houtrook ernstige gezondheidsrisico's met zich brengt, de publicaties geven geen eenduidige norm bij welke mate van blootstelling onder welke frequenties en omstandigheden de rook schadelijk is voor de gezondheid. Daarom kan hieraan niet de betekenis worden gegeven die [appellant A] en [appellant B] hieraan toekennen. Wat het STAB kennisdocument betreft, wat daar ook van zij, stelt de Afdeling vast dat dit kennisdocument dateert van september 2019. Omdat dit document dateert van na het

bestreden besluit kon het college het reeds daarom niet bij het besluit van 27 november 2018 betrekken. Gelet op het voorgaande bestonden op het moment dat het besluit van 27 november 2018 werd genomen nog steeds geen algemeen aanvaarde inzichten als hiervoor beschreven.

Uit artikel 7.22 van het Bouwbesluit vloeit niet voort wanneer moet worden gesproken van overmatige hinder. Het is aan het college om dit vast te stellen.

Aan het door [appellant A] en [appellant B] overgelegde rapport van Buro Blauw kan niet de betekenis worden toegekend die [appellant A] en [appellant B] daaraan toekennen.

Buro Blauw heeft aansluiting gezocht bij het geurbeleid van de provincie Overijssel voor industrie. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 26 juni 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2012](#), overwogen dat het college voor de beoordeling of sprake is van overmatige hinder niet gehouden is om aansluiting te zoeken bij het Gelderse geurbeleid. Zowel het Gelderse als Overijsselse geurbeleid zijn geschreven voor bedrijven en daarom niet toepasbaar met betrekking tot het vaststellen van geuroverlast bij particulieren zoals [partij]. Het college heeft de door Buro Blauw gehanteerde berekeningsmethode niet geaccepteerd. [...].

Tussen 18 september 2017 en 20 december 2017 heeft de toezichthouder 33 controles uitgevoerd, op verschillende momenten van de dag onder verschillende weersomstandigheden. Naar het oordeel van de Afdeling kunnen deze controles representatief worden geacht voor het gebruik van de houtkachel. Dat de toezichthouder niet over een zogenoemde gecertificeerde neus zou beschikken, is onvoldoende om te oordelen dat de controles niet zorgvuldig zijn uitgevoerd. [appellant A] en [appellant B] hebben geen feiten of omstandigheden gesteld die de Afdeling aanleiding geven om eraan te twijfelen dat de toezichthouder voldoende deskundig was om geuroverlast te kunnen waarnemen (vgl. de uitspraak van 10 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1229](#)). De omstandigheid dat bij enkele controles een lichte rookgeur is waargenomen, leidt niet tot het oordeel dat het college zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen sprake is van overmatige hinder. [...]

10. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat geen sprake is van overtreding van artikel 7.22 van het Bouwbesluit.

[...] 12. [...] Er doet zich geen strijd voor met artikel 2 van het EVRM. In dit geval is er geen aanleiding om aan te nemen dat het college het recht op leven zou schenden door niet handhavend op te treden tegen het stookgedrag van [partij].

[...] Volgens vaste rechtspraak van het EHRM kent het EVRM geen uitdrukkelijk recht toe op een schone en stille omgeving, maar kan artikel 8 in het geding zijn indien de overlast zo is dat die de betrokkene in ernstige mate in zijn gezondheid treft of hem belet in zijn woongenot en zijn privé- of gezinsleven [...]. Naar het oordeel van de Afdeling is zulke overlast in dit geval niet aan de orde. De Afdeling verwijst op dit punt naar hetgeen hiervoor is overwogen onder overweging 9. In de uitspraak waar [appellant B] en [appellant A] naar verwijzen van 9 november 2010, 2345/06 (Deés t. Hongarije) was wel sprake van overtreding van nationale normen waar het bestuursorgaan niet tegen optrad, wat in dit geval niet aan de orde is. Overigens is niet aannemelijk gemaakt dat er causaal verband is tussen de gezondheidsklachten van [appellant A] en [appellant B] en het stookgedrag van [partij]. De Afdeling is van oordeel dat de gevolgen van de

houtstook door [partij] voor [appellant A] en [appellant B] niet zodanig zijn dat sprake is van een inbreuk op artikel 8 EVRM. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:3005](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 982

Rechtbank Rotterdam, 16-12-2020, ROT 19/5921

korpschef van politie, verweerder.

Barp 30e

Regeling partieel uittreden (RPU)

AMBTENARENRECHT. VERZOEK AFZIEEN LFU. Met het gebruik van het systeem Youforce is aan het vereiste 'schriftelijk' voldaan. Eiser heeft ook aan het vereiste 'kenbaar maken' voldaan. Het standpunt van verweerder dat eiser de aanvraag ook moest inzenden volgt de rechtbank niet, dat vereiste volgt immers niet uit de regeling. De rechtbank voorziet zelf in die zin dat eisers keuze om van de LFU afstand te doen als zodanig wordt geregistreerd en dat eiser van de RPU gebruik blijft maken.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eisers verzoek om van de LFU af te zien niet binnen de daardoor gestelde termijn aan hem kenbaar is gemaakt.

Rechtbank: 3.3 Aan de hand van de standpunten over en weer stelt de rechtbank vast dat partijen het met elkaar eens zijn dat eiser onder de categorie medewerkers valt op wie de LFU van toepassing is, tenzij hij in de periode van 1 januari 2019 tot en met 31 maart 2019 zijn keuze kenbaar heeft gemaakt dat hij geen aanspraak op levensfase-uren wil maken. Partijen verschillen echter van mening over de vraag of eiser deze keuze tijdig heeft gemaakt. De rechtbank beperkt zich tot deze vraag en overweegt daartoe als volgt. [...]

3.5 De rechtbank stelt vast dat in de hiervoor genoemde regeling door de regelgever nadrukkelijk is gekozen voor de formulering 'schriftelijk kenbaar maken'. Dat aan deze formulering geen doorslaggevende betekenis toe komt, zoals verweerder op zitting heeft betoogd, kan de rechtbank niet volgen. Dit zou immers betekenen dat de regeling niet op een zorgvuldige wijze tot stand zou zijn gekomen.

3.6 Partijen zijn het met elkaar eens dat met het gebruik van het systeem Youforce aan het vereiste 'schriftelijk' is voldaan. Het aanvraagformulier afstandsverklaring LFU uit Youforce kan dan ook als een aanvraagformulier in de zin van artikel 4:4 van de Algemene wet bestuursrecht worden aangemerkt. Hierbij geldt dat nu verweerder er zelf voor heeft gekozen om medewerkers van Youforce gebruik te laten maken, de risico's die aan het gebruik van dat systeem kleven ook voor verweerders risico en rekening dienen te komen.

3.7 Partijen verschillen wel van mening over de vraag of eiser aan het vereiste 'kenbaar maken' heeft voldaan. De rechtbank is van oordeel dat ook aan dit vereiste is voldaan. Eiser heeft de aanvraag afstandsverklaring LFU in Youforce ingevuld en verweerder was

van de inhoud daarvan op de hoogte. Verweerder heeft immers aan deze aanvraag een mutatienummer toegekend en uit het e-mailbericht van 20 maart 2019 van de afdeling HR blijkt dat verweerder ook daadwerkelijk ervan op de hoogte was dat eiser de aanvraag afstandsverklaring LFU had ingevuld. Daarmee is voldaan aan het de in de regeling opgenomen eis 'kenbaar maakt'. Daarbij blijkt uit de e-mailberichten van 8 februari 2019 en 15 maart 2019 van de afdeling HR duidelijk dat eiser alleen de aanvraag hoefde in te vullen als hij van de LFU geen gebruik wilde maken. Wilde hij daarvan wel gebruik, hoefde hij niets te doen. Dat eiser van de LFU afstand wilde doen, was verweerder dan ook bekend. Het standpunt van verweerder dat eiser de aanvraag ook moest inzenden volgt de rechtbank niet, dat vereiste volgt immers niet uit de regeling.

3.8 De rechtbank merkt daarbij nog op dat het Youforce bij het opmaken van de mutatie gebruik maakt van 2 velden: 'Annuleren' en 'Verzenden'. Beide velden bevinden zich direct naast elkaar, waarbij ze slechts één a twee millimeter van elkaar gescheiden zijn, afhankelijk van schermgrootte. Het risico van een simpele vergissing van eiser laat de rechtbank gelet op het voorgaande nadrukkelijk bij verweerder.

4

4.1 Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank ziet aanleiding zelf in de zaak te voorzien, in die zin dat eisers keuze om van de LFU afstand te doen als zodanig wordt geregistreerd en dat eiser van de RPU gebruik blijft maken.

[ECLI:NL:RBROT:2020:11748](https://ecli.nl/RBROT:2020:11748)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 983

CRvB, 16-12-2020, 18 3961/ZW, 18/4126 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW

ZIEKTEWET. UITLOOPTERMIJN. De rechtbank wordt niet gevolgd in haar oordeel dat het Uvw in bezwaar een nieuwe uitlooptermijn in acht had moeten nemen.

1.2. [...] Het Uvw heeft bij besluit van 11 april 2017 de ZW-uitkering van betrokkene met ingang van 12 mei 2017 beëindigd, omdat hij meer dan 65% kan verdienen van het loon dat hij verdiende voordat hij ziek werd. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft betrokkene in de bezwaarfase gezien op hoorzitting en heeft enkele aanvullende beperkingen aangenomen in de FML van 25 oktober 2017. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft vervolgens vastgesteld dat er als gevolg van de gewijzigde FML een functie komt te vervallen en hij heeft twee nieuwe functies geselecteerd en aan de schatting ten grondslag gelegd. De resterende verdien capaciteit is vastgesteld op 85,09%. Bij besluit van 29 november 2017 (bestreden besluit) heeft het Uvw het bezwaar van betrokkene tegen het besluit van 11 april 2017 ongegrond verklaard.

2. De rechtbank heeft het beroep van betrokkene tegen het bestreden besluit gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en zelf in de zaak voorzien door het ziekgeld van betrokkene te beëindigen per 30 december 2017. [...] Volgens de rechtbank moet het ziekgeld daarom per 30 december 2017 worden beëindigd. De rechtbank heeft verwezen naar een uitspraak van de Raad van 6 december 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:4202](#).

3.2. Het hoger beroep van het Uvw is gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat er in bezwaar een nieuwe uitlooptermijn had moeten worden gehanteerd. [...]

4.4. De rechtbank wordt niet gevolgd in haar oordeel dat het Uvw in bezwaar een nieuwe uitlooptermijn in acht had moeten nemen. De arbeidsdeskundige heeft de functies samensteller kunststof en rubberproducten (SBC-code 271130), productiemedewerker machinaal inpakken (SBC-code 111175) en parkeercontroleur (SBC-code 342022) aan zijn schatting op 6 april 2017 ten grondslag gelegd. Hij heeft als reservefunctie de functie van administratief medewerker (SBC-code 315133) geselecteerd. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft de functie van productiemedewerker machinaal inpakken (SBC-code 111175) vanwege de gewijzigde FML laten vervallen. Hij heeft vermeld dat er drie functies resteren die nog passend zijn en dat hij daarnaast op basis van de gewijzigde FML opnieuw het CBBS heeft geraadpleegd en twee nieuwe passende functies heeft toegevoegd. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft de resterende verdien capaciteit gebaseerd op de nieuw geselecteerde functies van productiemedewerker industrie (SBC-code 111180) en samensteller elektrotechnische apparatuur (SBC-code 267050) en op de al eerder geselecteerde functie van samensteller kunststof en rubberproducten (SBC-code 271130). De Raad volgt op zichzelf beschouwd de rechtbank in haar oordeel dat de twee nieuw geselecteerde functies niet alsnog al met ingang van de datum in geding 12 mei 2017 aan de schatting ten grondslag mochten worden gelegd. Echter, anders dan in de zaak waarop de hiervoor onder 2 genoemde uitspraak van 6 december 2017 betrekking heeft, resteren in deze zaak ook als de nieuw geselecteerde functies buiten beschouwing worden gelaten, nog voldoende passende functies. Zoals het Uvw in hoger beroep heeft laten weten, komt de resterende verdien capaciteit van betrokkene met inachtneming van drie uit de primaire beoordeling overgebleven functies uit op 75,5%. Dat is nog steeds meer dan 65%. Het hoger beroep van het Uvw slaagt dus. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2020:3200](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 984

Voorzienenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 16-12-2020, UTR 20/4217
burgemeester van de gemeente Almere, verweerder.
Algemene plaatselijke verordening (APV) 2.43a

APV. OPENBARE ORDE. Sluiten notariskantoor van verzoeker op grond van artikel 2.43a van de APV voor de duur van zes maanden. Verweerder stelt zich op het standpunt dat uit de bestuurlijke rapportages volgt dat het aannemelijk is dat verzoeker met zijn notariskantoor het criminele circuit faciliteert, en dat zijn notariskantoor als zodanig bekend staat in het criminele circuit. Dit levert volgens verweerder op zichzelf een gevaar op voor de openbare orde.

De voorzieningenrechter komt tot de conclusie dat op voorhand niet valt uit te sluiten dat het bezwaar van verzoeker een redelijke kans van slagen heeft omdat het primaire besluit op een aantal punten onvoldoende is gemotiveerd. Voorlopig oordelend oordeelt de voorzieningenrechter dat het belang van verzoeker op dit moment moet prevaleren. Schorst het primaire besluit tot zes weken na bekendmaking van de beslissing op bezwaar.

[ECLI:NL:RBMNE:2020:5464](https://ecli.nl/RBMNE:2020:5464)

[Naar inhoudsopgave](#)

Coronavirus

JnB2020, 985

MK HR, 15-12-2020, 20/03532 CW

Tijdelijke wet COVID-19 Justitie en Veiligheid (hierna: TW-COVID) 27, 28

CORONA. STRAFRECHT. De TW-COVID voorziet niet expliciet in de mogelijkheid dat een strafzaak inhoudelijk wordt behandeld door de meervoudige kamer op een fysieke zitting, terwijl één van de rechters aan het onderzoek ter terechtzitting deelneemt door middel van een tweezijdig elektronisch communicatiemiddel. Een dergelijke werkwijze is niet zonder meer onverenigbaar met het Wetboek van Strafvordering en de TW-COVID. Deelname door de rechter aan het onderzoek ter terechtzitting door middel van een tweezijdig elektronisch communicatiemiddel is niet mogelijk bij de inhoudelijke behandeling van een zaak door een enkelvoudige strafkamer. De rechter die door middel van een tweezijdig elektronisch communicatiemiddel deelneemt aan de behandeling door de meervoudige kamer, is niet verplicht een toga te dragen.

[ECLI:NL:HR:2020:2037](https://ecli.nl/HR:2020:2037)

JnB2020, 986

MK HR, 15-12-2020, 20/01476 U

Tijdelijke algemene regeling zaaksbehandeling Rechtspraak

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

CORONA. STRAFRECHT. OPENBAARHEID BEHANDELING. I.c. heeft de rechtbank kennelijk geoordeeld dat hoewel het gerechtsgebouw tijdelijk niet toegankelijk was voor het publiek als gevolg van de uitbraak van de epidemie van COVID-19, het onderzoek ter zitting over de toelaatbaarheid van de gevraagde uitlevering ook feitelijk in het openbaar heeft plaatsgevonden. Daarbij is in aanmerking

genomen dat het de pers was toegestaan om zittingen bij te wonen en dat daarmee op dat moment de controleerbaarheid voldoende was gewaarborgd. Dit oordeel van de rechtbank geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

OPENBAARHEID UITSPRAAK. I.c. is uit het proces-verbaal van de zitting gebleken dat de beslissing van de rechtbank in het openbaar is uitgesproken. Daaraan doet ook niet af dat ten tijde van de uitspraak het gerechtsgebouw niet toegankelijk was voor publiek. Het was de pers immers wel toegestaan om de zitting bij te wonen. De openbaarheid van de uitspraak kan ook op andere wijze worden bevorderd dan door het uitspreken daarvan op een openbare zitting, bijvoorbeeld door het publiceren van uitspraken of het anderszins toegankelijk maken van gegevens over het doen van uitspraken en van de tekst van uitspraken. Verwijzing naar de uitspraak van het EHRM van 22 februari 1984, nr. [8209/78](#) (Sutter/Zwitserland), overweging 33).

[ECLI:NL:HR:2020:2008](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB2020, 987

Voorzieningenrechter rechtbank Gelderland, 14-12-2020, ARN 20/6455

Gemeentewet 174a lid 1

burgemeester van de gemeente Winterswijk, verweerder.

GEMEENTEWET. OPENBARE ORDE. Last tot tijdelijke sluiting woning verzoeker op grond van artikel 174a, eerste lid, Gemeentewet.

Verweerder heeft aannemelijk gemaakt dat vanuit de woning en schuur van verzoeker de openbare orde rond de woning is verstoord en dat sluiting noodzakelijk is ter herstel van de openbare orde. Niet in geschil is immers dat in de woning en de schuur in totaal 260 kilogram zwaar, illegaal vuurwerk is gevonden, waarvan 76 kilogram van de zwaarste categorie. Verzoeker heeft ook op de zitting niet weten te overtuigen dat niet gevreesd hoeft te worden dat hij nogmaals een grote hoeveelheid zwaar, illegaal vuurwerk thuis opslaat.

De burgemeester mag zich op het standpunt stellen dat het met de tijdelijke woningsluiting te dienen algemeen belang om aan de ernstige verstoring van de openbare orde een einde te maken, zwaarder weegt dan het belang van verzoekers op het ongestoord uitoefenen van hun woongenot en privéleven.

Afwijzing verzoek om voorlopige voorziening.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:6540](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2020, 988

MK ABRS, 16-12-2020, 201906703/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Veere.

Huisvestingswet 2014 2, 4, 21, 24

Huisvestingsverordening tweede woningen 2015 2, 3, 4 (Huisvestingsverordening)

Beleidsregel tweede woningen Veere 2015 1, 2

HUISVESTINGSWET. HUISVESTINGSVERORDENING. EXCEPTIEVE TOETSING. De gemeente Veere heeft met het RIGO-rapport inzichtelijk gemaakt dat het voor het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte noodzakelijk is in te grijpen in de woonruimtevoorraad voor de aangewezen kernen in de gemeente Veere. Het college heeft zijn besluitvorming mogen baseren op de Huisvestingsverordening.

[...] [Afwijzing] aanvraag van [appellant] om een vergunning op grond van de Huisvestingsverordening Tweede Woningen om de woning aan de [locatie] in Domburg (hierna: de woning) als tweede woning te kunnen gebruiken [...].

[...] 3. [...] Partijen verschillen van mening over de vraag of de Huisvestingsverordening verbindend is.

[...] 4. [appellant] betoogt dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de Huisvestingsverordening onverbindend is vanwege strijd met de Huisvestingswet. [...]

[...] 4.1. Bij de beoordeling van dit betoog is sprake van een zogenoemde exceptieve toetsing.

[...] 4.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraken van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1155](#) en 9 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2166](#)), volgt uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 21 van de Huisvestingswet 2014 dat met de vergunningplicht voor het samenvoegen, onttrekken en omzetten van woonruimte wordt voorkomen dat de schaarste op de woningmarkt door verandering in de woonruimte zal toenemen. Gemeenten kunnen in hun huisvestingsverordening een deel van de woonruimtevoorraad afbakenen waarvoor bovenstaande vergunningen nodig zijn. Hierbij geldt dat deze afbakening gericht moet zijn op het voorkomen van schaarste in het goedkope deel van de woningmarkt. In de verordening moeten de grenzen die hiervoor worden gehanteerd zijn aangegeven.

4.3. De aanwijzing op grond van artikel 21 van de Huisvestingswet geschiedt met het oog op het behoud van de woonruimtevoorraad. Deze moet onderscheiden worden van de aanwijzing van categorieën goedkope woonruimten op grond van artikel 7 van de Huisvestingswet, die ziet op de categorie waarbij kan worden ingegrepen in de woonruimteverdeling. Uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 21 van de Huisvestingswet 2014 volgt dat de aanwijzing op grond van artikel 21 van de Huisvestingswet ruimer kan zijn dan de aanwijzing op grond van artikel 7 van die wet en dat het niet uitgesloten is dat de gemeenteraad op grond van artikel 21 van de Huisvestingswet de woonruimtevoorraad op het hele grondgebied van de gemeente aanwijst. De noodzaak van deze aanwijzing moet onderbouwd worden. De gemeenteraad

mag pas van de bevoegdheid tot het instellen van een vergunningplicht gebruikmaken wanneer is voldaan aan het bepaalde in artikel 2, eerste lid, van de Huisvestingswet 2014. Op grond van dat artikellid maakt de gemeenteraad van zijn bevoegdheden op grond van deze wet slechts gebruik indien dat noodzakelijk en geschikt is voor het bestrijden van onevenwichtige en onevenredige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte. Pas wanneer aan de in dit artikellid genoemde voorwaarden is voldaan, kan de raad gebruikmaken van zijn bevoegdheid tot aanwijzing van delen van de woonruimtevoorraad op het grondgebied van zijn gemeente en een vergunningplicht invoeren, in dit geval voor het onttrekken van woonruimte uit de aangewezen woonruimtevoorraad aan de bestemming tot bewoning.

4.4. Uit het voorgaande volgt dat de gemeenteraad in dit geval voorafgaand aan het stellen van regels in de huisvestingsverordening als bedoeld in artikel 24 van de Huisvestingswet, diende te onderbouwen dat sprake is van schaarste aan goedkope woonruimte en van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten die noodzaken tot ingrijpen in de woonruimtevoorraad.

4.5. De gemeente Veere heeft de schaarste aan goedkope woonruimte laten onderzoeken. De resultaten van dit onderzoek zijn neergelegd in het door RIGO Research en Advies opgestelde eindrapport "Schaarste en tweede woningen" van april 2015 (hierna: het RIGO-rapport). [...]

4.6. Met het RIGO-rapport is inzichtelijk gemaakt dat het voor het bestrijden van onevenwichtige en onrechtvaardige effecten van schaarste aan goedkope woonruimte noodzakelijk is in te grijpen in de woonruimtevoorraad voor de aangewezen kernen in de gemeente Veere. Anders dan [appellant] betoogt, staat de Huisvestingswet er niet aan de in weg dat ingegrepen wordt in de woonruimtevoorraad op basis van zogenoemde potentiële schaarste. Ook kan ingegrepen worden in de duurdere woonruimtevoorraad als inzichtelijk is gemaakt dat dit noodzakelijk is om schaarste in het goedkope deel van de woonruimtevoorraad te voorkomen. Daarvoor is het niet nodig dat wordt gewacht tot de dreiging van schaarste zich heeft verwezenlijkt alvorens kan worden ingegrepen in de woonruimtevoorraad. [...]

Het voorgaande betekent dat het college zijn besluitvorming heeft mogen baseren op de Huisvestingsverordening. De rechtbank is terecht tot dezelfde conclusie gekomen. [...]
[ECLI:NL:RVS:2020:3008](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2020, 989

MK ABRS, 16-12-2020, 202002094/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN

NEDERLANDERSCHAP. Intrekking. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris de gestelde gevolgen van de intrekkingen niet kenbaar in de Unierechtelijke evenredigheidsbeoordeling heeft betrokken.

1. [appellanten sub 2] hebben op 18 december 2006 verzoeken om verlening van het Nederlanderschap ingediend (hierna: de verzoeken). Zij beschikten op dat moment over verblijfsvergunningen asiel voor onbepaalde tijd. De verzoeken zijn ingewilligd bij Koninklijk Besluit van 3 mei 2007. [appellanten sub 2] wonen sinds 2009 in Duitsland. De staatssecretaris heeft het Nederlanderschap van [appellanten sub 2] ingetrokken, omdat zij bij het indienen van de verzoeken relevante feiten over hun identiteit hebben verzwegen. [...]

2.1. Het Hof van Justitie heeft in het arrest van 2 maart 2010, Rottmann, [ECLI:EU:C:2010:104](#), punten 54-56, overwogen dat in het geval de intrekking van de nationaliteit tot gevolg heeft dat de betrokkene naast de nationaliteit van de betrokken lidstaat ook het burgerschap van de Unie verliest, het aan de nationale rechter is om na te gaan of het intrekkingbesluit in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel wat betreft de gevolgen ervan voor de situatie van de betrokkene uit het oogpunt van het Unierecht, in voorkomend geval naast de toetsing van de evenredigheid van dit besluit aan het nationale recht. Bijgevolg moet de rechter, indien de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, bij de toetsing van een besluit tot intrekking van een nationaliteit rekening houden met de eventuele gevolgen ervan voor de situatie van de betrokkene en in voorkomend geval voor diens gezinsleden wat het verlies van de rechten die elke burger van de Unie geniet betreft. In dit verband moet de rechter met name nagaan of dit verlies gerechtvaardigd is in het licht van de ernst van de door de betrokkene gepleegde inbreuk, het tijdsverloop tussen de naturalisatie en het intrekkingbesluit en de mogelijkheid voor de betrokkene om zijn vroegere nationaliteit terug te krijgen. In deze zaak speelt de mogelijkheid om de vroegere nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie terug te krijgen geen rol, omdat [appellanten sub 2] uitsluitend de Iraanse nationaliteit hebben bezeten, voordat zij de Nederlandse nationaliteit verkregen.

2.2. Anders dan de staatssecretaris betoogt, duiden de overwegingen van de rechtbank er niet op dat zij de door de staatssecretaris verrichte evenredigheidsbeoordeling op de verkeerde manier heeft getoetst. [appellanten sub 2] hebben in de bezwaarfase naar voren gebracht dat zij gebruik hebben gemaakt van het recht op vrij verkeer van personen als bedoeld in artikel 21, eerste lid, van het VWEU. Zij hebben er in dit verband op gewezen dat zij in Duitsland werken, daar een eigen huis bezitten en een bestaan hebben opgebouwd. Door de intrekking van hun Nederlanderschap kunnen zij gedwongen worden om terug te keren naar Nederland en hun in Duitsland opgebouwde bestaan op te geven. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris deze gestelde gevolgen van de intrekkingen niet kenbaar in de Unierechtelijke evenredigheidsbeoordeling heeft betrokken. Gelet op wat het Hof in het arrest Rottmann heeft overwogen, had de staatssecretaris moeten motiveren dat het verlies van de rechten van [appellanten sub 2] als burgers van de Unie gerechtvaardigd is in het licht van de ernst van de gepleegde inbreuk en het tijdsverloop tussen het naturalisatiebesluit en de intrekkingbesluiten. De staatssecretaris heeft het betoog van [appellanten sub 2] dat de gepleegde inbreuk was ingegeven door angst voor de Iraanse autoriteiten echter niet kenbaar in zijn beoordeling betrokken. Hoewel [appellanten sub 2] zich met dit betoog niet kunnen verschonen voor het opgeven van een onjuiste identiteit, zou dit

betoog mogelijk wel gevolgen kunnen hebben voor de ernst van de gepleegde inbreuk. De staatssecretaris heeft evenmin kenbaar in zijn beoordeling betrokken dat tussen het naturalisatiebesluit en de intrekkingenbesluiten een tijdsverloop van ruim tien jaar zit. Dat de intrekkingen hebben plaatsgevonden binnen de in artikel 14, eerste lid, van de RWN genoemde termijn van twaalf jaar betekent niet dat het hier aanwezige tijdsverloop in het kader van de Unierechtelijke evenredigheidsbeoordeling betekenisloos is. Het Hof noemt in het arrest Rottmann het tijdsverloop uitdrukkelijk als een factor die moet meewegen in het voordeel van betrokkene. Zoals de rechtbank terecht heeft geoordeeld, zijn de aanvullende opmerkingen van de staatssecretaris over de Unierechtelijke evenredigheidsbeoordeling in zijn verweerschrift en ter zitting bij de rechtbank onvoldoende om tot een ander oordeel te kunnen leiden. Dit geldt ook voor wat de staatssecretaris in zijn hogerberoepschrift en ter zitting bij de Afdeling hieraan heeft toegevoegd. Hierbij is mede van belang dat [appellanten sub 2] niet adequaat hebben kunnen reageren op de motivering die de staatssecretaris ter zitting bij de Afdeling heeft gegeven.

De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat de staatssecretaris in het besluit niet is ingegaan op de beroepen van [appellanten sub 2] op het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. De staatssecretaris heeft eerst ter zitting bij de rechtbank erkend dat hij de algemene beginselen van behoorlijk bestuur bij de intrekkingen van het Nederlanderschap in acht moet nemen. Op de door hem gegeven toelichting dat de beroepen op het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel niet kunnen slagen, hebben [appellanten sub 2] evenmin adequaat kunnen reageren. De rechtbank heeft daarom niet ten onrechte geen aanleiding gezien het geschil op dit punt finaal te beslechten.

Gelet op het vorenstaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat het besluit in strijd is met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb. De staatssecretaris moet dus een nieuw besluit op bezwaar nemen, waarbij hij [appellanten sub 2] opnieuw in de gelegenheid moet stellen om te worden gehoord.

[ECLI:NL:RVS:2020:2980](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 990

MK ABRS, 11-12-2020, 202004472/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 8

REGULIER. 8 EVRM. In dit geval heeft de staatssecretaris niet in redelijkheid geen aanleiding gezien om met toepassing van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van de in paragraaf B1/8.3.2 van de Vc 2000 geformuleerde

bewijsregels en aannemelijk te achten dat de vreemdeling niet kan beschikken over middelen om aan de legesverplichting te kunnen voldoen.

2.4. De vreemdeling voert aan dat de rechtbank heeft miskend dat zij niet heeft gesteld dat het beleid van de staatssecretaris onredelijk is, maar dat de staatssecretaris gehouden was om ondanks dat beleid rekening te houden met haar bijzondere individuele omstandigheden. De vreemdeling stelt, onder verwijzing naar de procedure die heeft geleid tot de uitspraak van de Afdeling van 13 mei 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1200](#), dat duidelijk is dat haar medische toestand ernstig is en haar zelfredzaamheid beperkt. Zij is diverse malen gedwongen opgenomen geweest en wordt ambulante begeleid en intensief behandeld. Zij is evident niet in staat tot werk op de vrije markt en mag dat ook niet omdat zij geen verblijfsvergunning bezit. Ook kon de staatssecretaris ervan op de hoogte zijn dat zij geen inkomen uit een uitkering heeft. Zij verkoopt af en toe de straatkrant, bedelt op straat en heeft geen vaste verblijfplaats. Haar begeleiders en behandelaars hebben voldoende inzicht gegeven in haar persoonlijke en sociale situatie, aldus de vreemdeling.

2.5. Zoals de Afdeling heeft overwogen in haar uitspraak van 17 oktober 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3405](#), moet de staatssecretaris alle omstandigheden van het geval bij zijn beoordeling betrekken en bezien of deze op zichzelf dan wel tezamen met andere omstandigheden, moeten worden aangemerkt als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb die maken dat het handelen overeenkomstig de beleidsregel gevolgen heeft die onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

Gelet op de onder 2.4 geschetste omstandigheden, die niet zijn bestreden, heeft de staatssecretaris niet in redelijkheid geen aanleiding gezien om met toepassing van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van de in paragraaf B1/8.3.2 van de Vc 2000 geformuleerde bewijsregels en aannemelijk te achten dat de vreemdeling niet kan beschikken over middelen om aan de legesverplichting te kunnen voldoen. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2020:2946](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 991

MK ABRS, 16-12-2020, 201907281/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vlv 1(F)

ASIEL. De enkele omstandigheid dat op iemand artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is, betekent niet dat die vreemdeling alleen al daarom een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde. De staatssecretaris zal altijd een individuele beoordeling moeten doen. Daarbij moet niet alleen worden gekeken naar de ernst van de misdrijven, maar ook naar het tijdsverloop en hoe een vreemdeling zich daarna heeft gedragen. Het is

aan de vreemdeling om aan te tonen dat hij zijn leven sindsdien heeft gebeterd.

1. [...] Deze uitspraak gaat over de vraag of het arrest van het Hof van Justitie van 2 mei 2018, in de zaken K. en H.F., [ECLI:EU:C:2018:296](#), betekent dat de staatssecretaris ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling nog steeds een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde vormt en of artikel 8 van het EVRM zich verdraagt met handhaving van het inreisverbod.

Samenvatting

10. Het arrest K. en H.F. leidt tot het volgende. Een vreemdeling moet ter onderbouwing van zijn betoog dat hij geen actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde (meer) is omstandigheden aanvoeren met betrekking tot zijn gedrag en houding ná het plegen van de 1(F)-misdrijven en waaruit volgens hem blijkt dat hij zijn leven ná het plegen van die misdrijven heeft gebeterd. Als die vreemdeling een of meer van die omstandigheden aanvoert, dan moet de staatssecretaris daarnaar onderzoek doen. Daarvoor is van belang dat een vreemdeling de benodigde gegevens uit zichzelf of desgevraagd aan de staatssecretaris verschafft. De beoordeling die de staatssecretaris vervolgens in het besluit moet verrichten, moet hij verrichten aan de hand van de in punt 66 van het arrest K. en H.F. genoemde elementen. De staatssecretaris kan daarbij de 1(F)-vaststelling in eerdere procedures als uitgangspunt nemen, omdat bij die beoordeling naar zijn aard zeer zwaar gewicht toekomt aan het gegeven dat een vreemdeling ook internationaal gezien de meest ernstige oorlogsmisdaden heeft gepleegd en hij daarom in beginsel niet in aanmerking komt voor rechtmatig verblijf in Nederland en in de Europese Unie. De ernst van die misdaden is dan ook reden om niet voetstoots aan te nemen dat een vreemdeling zijn leven heeft gebeterd. Aan uitsluitend tijdsverloop en aan het gegeven dat de vreemdeling in Nederland geen nieuwe handelingen heeft verricht die maken dat hij een bedreiging voor de openbare orde vormt, komt in de beoordeling op zichzelf geen doorslaggevende betekenis toe. In gevallen, waarin een vreemdeling verantwoordelijkheidsbesef en oprecht berouw heeft getoond en daarnaast zijn leven aantoonbaar en duurzaam heeft gebeterd, kan ruimte zijn voor een andere afweging en beoordeling (vergelijk in dit opzicht de uitspraken van de Afdeling van 18 juli 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB1057](#), en 23 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2434](#), over artikel 3 EVRM en de tienjarentermijn). Die afweging moet de staatssecretaris verrichten aan de hand van alle omstandigheden van het geval en in het licht van wat die vreemdeling heeft aangevoerd. Hij moet zijn besluitvorming van een deugdelijke motivering voorzien die de bestuursrechter in staat stelt het besluit effectief te toetsen.

[ECLI:NL:RVS:2020:3017](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2020, 992

MK ABRS, 14-12-2020, 201906610/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 6.1e lid 1 lid 3

ASIEL. De staatssecretaris moet ook bij een intrekking van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd - als hij niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleent - ambtshalve beoordelen of artikel 64 van de Vw 2000 in de weg staat aan de uitzetting.

4.1. Bij een intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd moet de staatssecretaris ambtshalve beoordelen of er reden is voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000, tenzij hij alsnog ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleent. De staatssecretaris maakt deze ambtshalve beoordeling uitsluitend als de vreemdeling de daarvoor relevante medische gegevens en stukken heeft overgelegd (artikel 6.1e, eerste en derde lid, van het Vb 2000). Deze ambtshalve beoordeling is uitdrukkelijk vermeld in paragraaf C2/10.1 van de Vc 2000.

4.2. Het Vreemdelingenbesluit 2000 kent geen soortgelijke bepaling voor de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, zoals in de voorliggende zaak. Uit paragraaf C5/4 van de Vc 2000 blijkt echter dat de staatssecretaris paragraaf C2/10.1 - en daarmee artikel 6.1e, eerste en derde lid, van het Vb 2000 - van overeenkomstige toepassing heeft verklaard voor de intrekking van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. De staatssecretaris moet daarom ook bij een intrekking van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd - als hij niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleent - ambtshalve beoordelen of artikel 64 van de Vw 2000 in de weg staat aan de uitzetting. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte niet onderkend dat de vreemdeling in dit geval medische stukken heeft overgelegd die de staatssecretaris ten onrechte niet in dat kader heeft beoordeeld.

[ECLI:NL:RVS:2020:2953](https://ecli.nl/RVS:2020:2953)

[Naar inhoudsopgave](#)

Coronavirus

JnB2020, 993

MK ABRS, 16-12-2020, 202005098/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 42 lid 1 lid 4 b

Richtlijn 2013/32/EU 31 lid 3 b

ASIEL. CORONAVIRUS. Niet tijdig beslissen. WBV 2020/12. Verlenging van de beslistermijn in de asielprocedure vanwege het coronavirus met zes maanden is rechtmatig.

1. De staatssecretaris neemt binnen zes maanden na ontvangst van een asielaanvraag een besluit (artikel 42, eerste lid, van de Vw 2000). Hij heeft die termijn met zes maanden verlengd, voor alle asielaanvragen waarbij die termijn op 20 mei 2020 nog niet is verstreken (WBV 2020/12, Stcrt. 2020, nr. 26964; hierna: de verlenging). De staatssecretaris stelt dat hij anders door maatregelen tegen besmetting door het coronavirus geen tijdig besluit kan nemen. Hij heeft de verlenging gebaseerd op artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, dat een letterlijke implementatie is van artikel 31, derde lid, aanhef en onder b, van de Procedurerichtlijn (PB 2013 L 180;

hierna: de richtlijn). In deze uitspraak geeft de Afdeling antwoord op de vraag of de verlenging door de staatssecretaris rechtmatig is.

3. Ingevolge artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan de staatssecretaris de termijn voor het nemen van een besluit met ten hoogste negen maanden verlengen als een groot aantal vreemdelingen tegelijk een aanvraag indient, waardoor het in de praktijk zeer moeilijk is de procedure binnen zes maanden af te ronden. Strikt gelezen valt de reden waarom de staatssecretaris nu heeft verlengd hier niet onder. De vraag is of die reden hiermee gelijkgesteld kan worden, zodat hij die bepaling toch terecht als grondslag voor de verlenging heeft gebruikt. Omdat artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 letterlijk overeenkomt met artikel 31, derde lid, aanhef en onder b, van de richtlijn, zal de Afdeling toetsen of het Unierecht zich tegen de verlenging verzet en daarbij de bedoelingen van de Uniewetgever betrekken.

3.1. Gelet op deze letterlijke implementatie, heeft de wetgever geen andere uitleg van het nationale recht op dit punt beoogd dan die van de Uniewetgever. [...]

3.1.1. Voorop staat dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 31 van de richtlijn - anders dan de vreemdeling stelt - niet volgt dat de Uniewetgever bewust heeft willen uitsluiten dat rekening wordt gehouden met de gevolgen van een pandemie voor de besluitvorming. Eerder komt daaruit naar voren dat hij hieraan niet heeft gedacht. Ook de Europese Commissie wijst daarop in haar mededeling 'COVID-19: Richtsnoeren betreffende de uitvoering van de relevante EU-bepalingen op het gebied van de asiel- en terugkeerprocedures en betreffende hervestiging' van 17 april 2020 (PB 2020 C 126). [...]

3.1.2. Hoewel volgens vaste rechtspraak van zowel het Hof als de Afdeling richtsnoeren op zichzelf niet bindend zijn, bieden zij een handvat bij de interpretatie van bepalingen in de richtlijn. [...] Gelet hierop komt aan de richtsnoeren betekenis toe. Dit geldt nog meer omdat de richtsnoeren in dit geval zijn opgesteld naar aanleiding van de situatie als gevolg van het coronavirus. Volgens de richtsnoeren verzet het Unierecht zich niet tegen een verlenging als maatregel die een lidstaat neemt ter uitvoering van zijn verplichtingen onder de richtlijn.

3.1.3. Verder kan niet uit het oog worden verloren dat de richtlijn lidstaten verplicht tot het tijdig nemen van een besluit, maar ook tot een zorgvuldige beoordeling van een asielaanvraag. [...] Daarbij is het horen van een vreemdeling over zijn asielmotieven een verplicht en essentieel onderdeel. [...] De verlenging doet daarom geen afbreuk aan het doel van de richtlijn, omdat de staatssecretaris deze maatregel genomen heeft om asielaanvragen grondig en volledig te beoordelen, nadat hij als gevolg van de pandemie beperkt is geraakt in zijn capaciteit om dat binnen zes maanden na ontvangst te doen. Daarnaast doet de verlenging geen afbreuk aan een ander doel van de richtlijn, te weten om door harmonisering te komen tot een uniform Europees asielstelsel, zodat verzoekers om internationale bescherming een gelijke behandeling en een gelijk resultaat verkrijgen ongeacht de lidstaat waar zij hun verzoek indienen (overweging 8 van de preambule). In dit kader is van belang dat na de verlenging een procedure niet de uiterste grens van 21 maanden overschrijdt (artikel 31, vijfde lid, van de richtlijn). De verlenging veroorzaakt geen grote verschillen in de duur van de procedure tussen de lidstaten onderling, zodat

deze de met de richtlijn beoogde procedurele harmonisatie niet ondermijnt. Daarnaast is verlenging van de termijn om een besluit te nemen geschikt om het doel van een zorgvuldige beoordeling van een asielaanvraag te helpen behalen en heeft zo'n maatregel dus een nuttig effect.

3.1.4. Tot slot is in asielzaken bij een verlenging van de termijn om een besluit te nemen van belang dat lidstaten verlengen met een redelijke termijn. Dit aspect van behoorlijk bestuur is een algemeen beginsel van het Unierecht waaraan de rechter toetst. [...] De Afdeling acht de verlenging met zes maanden niet onredelijk in het licht van het voorgaande. Ook daarbij betreft zij dat na de verlenging de procedure van de vreemdeling niet de uiterste grens van 21 maanden overschrijdt.

3.2. Het voorgaande betekent dat de verlenging niet in strijd is met het Unierecht. Met de verlenging frustreert de staatssecretaris het doel van de richtlijn niet. Bovendien is de verlenging met zes maanden niet onredelijk. De vreemdeling is er niet in geslaagd dit in twijfel te trekken. Daarom is er geen reden voor prejudiciële vragen aan het Hof [...].

3.3. Anders dan de vreemdeling betoogt, heeft de staatssecretaris aannemelijk gemaakt dat hij als gevolg van de pandemie niet binnen zes maanden na ontvangst een behoorlijke beoordeling kan maken van de asielaanvraag. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2020:2949](#), onder 7 en 7.1, is de staatssecretaris van 16 maart 2020 tot 16 mei 2020 in overmacht geraakt, omdat hij in die periode door maatregelen tegen besmetting door het coronavirus eerst niet en later beperkt gehoren heeft kunnen afnemen, terwijl die gehoren een verplichte en essentiële stap in de besluitvorming zijn.

3.4. Als de staatssecretaris door overmacht geen besluiten kan nemen, stapelen aanvragen zich op. Daarbij komt dat maatregelen tegen besmetting door het coronavirus nog altijd capaciteitsbeperkingen met zich brengen. De negatieve gevolgen van de overmacht ijlen na. Bovendien moest de staatssecretaris voordat de pandemie uitbrak ruim 15.000 achterstallige asielaanvragen verwerken, waar de maandelijkse asielinstroom bovenop kwam. Al met al lagen er veel zaken te wachten, waarvan de termijn voor het nemen van een besluit vanaf 16 mei 2020 tegelijkertijd weer is gaan lopen. In dat licht was het teruglopen van de asielinstroom voor enkele maanden onvoldoende om te kunnen resulteren in het terugbrengen van die aantallen tot het punt waar de staatssecretaris procedures zorgvuldig binnen zes maanden kan afronden. Deze situatie is op een lijn te stellen met de situatie waarvoor artikel 31, derde lid, aanhef en onder b, van de richtlijn is opgesteld. Omdat de richtlijn de verlenging dus toestaat en artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 een letterlijke implementatie van artikel 31, derde lid, aanhef en onder b, van de richtlijn inhoudt, zoals de Afdeling onder 3.1 heeft overwogen, heeft de staatssecretaris de verlenging terecht ook op artikel 42, vierde lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 gebaseerd. Daarom heeft de rechtbank terecht overwogen dat de verlenging door de staatssecretaris rechtmatig is. [ECLI:NL:RVS:2020:3020](#)

JnB2020, 994

MK ABRS, 16-12-2020, 202003986/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:15

ASIEL. CORONAVIRUS. Niet tijdig beslissen. Overmacht door het coronavirus ontstond op 16 maart 2020 en stopte op 16 mei 2020. De overmacht schort de termijn voor het nemen van een besluit en de dwangsomtermijn zelfstandig op.

7. De Afdeling is van oordeel dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij in overmacht is geraakt op 16 maart 2020. De staatssecretaris moet een verzoeker om internationale bescherming immers een persoonlijk onderhoud aanbieden, waarin hij hem in staat stelt dat verzoek uitvoerig toe te lichten en te onderbouwen (artikel 14, eerste lid, van de Procedurerichtlijn (PB 2013 L 180)). Het horen is dus een verplichte en essentiële stap in de besluitvorming. [...] Vervolgens vormt het gehoorverslag een belangrijke bron voor de rechter in eerste aanleg bij het verrichten van het onderzoek als bedoeld in artikel 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn [...]. Vast staat dat de uitbraak van een pandemie de staatssecretaris dwong vanaf 16 maart 2020 voor onbepaalde tijd te stoppen met fysiek horen en hij niet van de een op de andere dag kon omschakelen naar een andere oplossing. Hierdoor werd het onmogelijk voor de staatssecretaris een besluit te nemen, door abnormale en onvoorziene omstandigheden buiten zijn toedoen en risicosfeer.

7.1. De staatssecretaris kan echter niet worden gevolgd dat in dit geval de overmacht tot 26 juni of 19 juli 2020 heeft geduurd. Uit het feit dat op een bepaalde datum het nader gehoor is gehouden, blijkt niet dat dit gehoor niet eerder had kunnen plaatsvinden. De staatssecretaris heeft de door hem gehanteerde uiterlijke datum van 19 juli 2020 toegelicht door te stellen dat bestuursorganen geacht worden bepaalde risico's te kunnen dragen, dat hij wil voorkomen dat hij het verwijt krijgt misbruik te maken van de situatie en dat hij in week 30 is begonnen met schriftelijk horen. Ook hiermee heeft de staatssecretaris niet aannemelijk gemaakt dat het nemen van een besluit op de aanvraag niet sneller had gekund. De staatssecretaris heeft zich verder op het standpunt gesteld dat hij het asielproces voortvarend heeft herstart. Hij wijst hierbij op twee overgelegde grafieken die zijn opgenomen in de bijlage bij deze uitspraak, op brieven van 9 en 23 april en 9 juni 2020 (Kamerstukken II 2019/20, 25 295, nr. 116 en nr. 126, en 19 637, nr. 2633), en een brief van de IND aan de ketenpartners van 25 mei 2020. Verder heeft de staatssecretaris gesteld dat hij tegen verschillende problemen is opgelopen, namelijk bij het telehoren via een beveiligde videoverbinding met name een gebrek aan hoorruimten op COa-locaties. De rechtbank heeft terecht overwogen dat hieruit niet blijkt dat het onmogelijk voor hem was eerder een besluit op de aanvraag te nemen. De staatssecretaris had in beroep bijvoorbeeld correspondentie met het COa kunnen overleggen, over de inrichting van de locatie waar de vreemdeling heeft verbleven en de specifieke problemen die hij daarbij moest oplossen. Dat heeft de staatssecretaris ook in hoger beroep nagelaten.

7.2. De staatssecretaris beroept zich voor het bestaan van overmacht onder meer op de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, van 3 juli 2020, [ECLI:NL:RBDHA:2020:6088](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBDHA:2020:6088). De rechtbank heeft onder 7.3 van die uitspraak overwogen dat de overmacht is geëindigd op 16 mei 2020. Hiertegen heeft de staatssecretaris geen hoger beroep ingesteld. De Afdeling is gezien de door de staatssecretaris overgelegde

stukken en toelichting van oordeel dat twee maanden volstaan voor het beëindigen van de overmacht. [...]

10. Er zijn twee momenten waarop overmacht kan intreden en die de vraag kunnen opwerpen welke gevolgen dat heeft voor de verbeurte van de dwangsom. [...]

I. Overmacht schort de termijn voor het nemen van een besluit zelfstandig op

11. In de eerste situatie is overmacht ingetreden, terwijl de termijn voor het nemen van een besluit nog niet is verstreken. Op dit geval is artikel 4:15 van de Awb van toepassing.

11.1. Overmacht schort ingevolge artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb de termijn voor het nemen van een besluit zelfstandig op zolang het bestuursorgaan door overmacht niet in staat is dat besluit te nemen. Dat wil zeggen dat het intreden van de overmacht die termijn opschort, zonder dat daarvoor een handeling van het bestuursorgaan is vereist. Als het bestuursorgaan tekortschiet in zijn informatieplicht over het begin en het einde van de overmacht, als voorzien in het derde en vierde lid van die bepaling, doet dit er dus niet aan af dat de overmacht de termijn voor het nemen van een besluit heeft opgeschort. [...]

II. Overmacht schort de dwangsomtermijn zelfstandig op

12. In de tweede situatie is overmacht ingetreden nadat de termijn voor het nemen van een besluit is verstreken. In dat geval kan artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb niet langer van toepassing zijn. [...] Dat betekent dat de dwangsomtermijn in beginsel twee weken na de ingebrekestelling gaat lopen. Partijen zijn het er niet over eens of dan nog betekenis toekomt aan overmacht, vooral omdat een specifieke wettelijke bepaling ontbreekt.

12.1. De Afdeling is van oordeel dat het verschil met de eerste situatie geen afwijkende uitkomst rechtvaardigt en dus dat overmacht de dwangsomtermijn zelfstandig opschort. De Afdeling ziet voor dit oordeel aanknopingspunten in het doel van de dwangsomregeling en de geschiedenis van de totstandkoming van die regeling.

12.2. Het doel en de strekking van de dwangsom is een financiële prikkel zodat een bestuursorgaan op tijd een besluit neemt. [...] Als een bestuursorgaan door overmacht onmogelijk alsnog een besluit kan nemen, verliest de aansporing haar nut als drukmiddel [...]. De dwangsom wordt dan een genoegdoening voor de aanvrager en dat heeft de wetgever niet gewild [...]. Bij het wel of niet verbeuren van een dwangsom speelt dus niet mee of er schade is die voor rekening moet blijven van het bestuursorgaan.

12.3. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 4:17, zesde lid, van de Awb blijkt dat overmacht in het eerste wetsvoorstel wel was opgenomen, maar verplaatst is naar het huidige artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb. Dit kwam voort uit de wens dat de dwangsom alsnog moet kunnen gaan gelden zodra de overmacht stopt [...]. Hieruit volgt niet dat het de bedoeling van de wetgever is geweest dat een bestuursorgaan ondanks overmacht toch een dwangsom verbeurt, alleen omdat de termijn voor het nemen van een besluit is verstreken. [...]

13.1. Uit wat onder 7 tot en met 7.2 is overwogen, volgt dat de overmacht op 16 maart 2020 is ingetreden toen de termijn voor het nemen van een besluit nog niet was verstreken, en op 16 mei 2020 is geëindigd. Dat betekent dat overmacht de termijn voor het nemen van een besluit heeft opgeschort tot 16 mei 2020. De vreemdeling heeft de

ingebrekestelling op 21 april 2020 dus te vroeg verstuurd, zodat de rechtbank zijn beroep niet-ontvankelijk had moeten verklaren (artikel 6:12, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awb).

[ECLI:NL:RVS:2020:2949](#)

Bij deze uitspraken heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB2020, 995

MK ABRS, 16-12-2020, 202002370/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:55d lid 3

ASIEL. CORONAVIRUS. Niet tijdig beslissen. Overmacht schort ook een door de bestuursrechter krachtens artikel 8:55d, derde lid, van de Awb opgelegde nadere termijn op.

1. In het hogerberoepschrift klaagt de staatssecretaris terecht dat de rechtbank niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat een nadere termijn van acht weken volstaat. Hij stelt zich terecht op het standpunt dat het zogenoemde 8+8-wekenmodel passend is. In dit model heeft de staatssecretaris acht weken om de eerste gehoren af te nemen en acht weken daarna om de besluiten op de aanvragen bekend te maken. De Afdeling verwijst daarvoor naar haar uitspraak van 8 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1560](#).

De grief slaagt.

2. Het hoger beroep is gegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt vernietigd, voor zover deze de nadere termijn waarbinnen zij de staatssecretaris opdraagt alsnog besluiten bekend te maken, heeft gesteld op acht weken na die uitspraak. De Afdeling zal de nadere termijn in die uitspraak vervangen door een termijn van zestien weken. Deze termijn is gaan lopen na de dag van verzending van de uitspraak van de rechtbank op 26 maart 2020. Deze termijn is echter van rechtswege opgeschort geweest tot 16 mei 2020. Zoals de Afdeling namelijk heeft overwogen in haar uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2020:2949](#), onder 13.1, heeft overmacht de termijn voor het nemen van een besluit opgeschort in de periode van 16 maart 2020 tot 16 mei 2020. De Afdeling is van oordeel dat overmacht ook een door de bestuursrechter krachtens artikel 8:55d, derde lid, van de Awb opgelegde nadere termijn opschort. Dit betekent dat de nadere termijn van zestien weken uiteindelijk is gestart op 16 mei 2020 en is geëindigd op 5 september 2020. De staatssecretaris hoeft geen proceskosten te vergoeden.

[ECLI:NL:RVS:2020:3015](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2020, 996

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 17-12-202, NL20.17088

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Kroatië. Gezien de meerjarige, grootschalige pushback-praktijk waarvan tot op het hoogste niveau de verantwoordelijkheid wordt ontkend gaat verweerder ten aanzien van Kroatië ten onrechte van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uit. De rechtbank volgt niet het betoog van verweerder dat wel van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan voor zover het om de bejegening van Dublin-terugkeerders gaat. Het betreft immers dezelfde Kroatische autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor mensenrechtenschendingen jegens illegale grensoverschrijders. Verweerder hecht in dit verband ten onrechte geen betekenis aan het feit dat de Kroatische autoriteiten de Dublinclaim hebben geaccepteerd op artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Dublinverordening. De rechtbank voorziet zelf in de zaak door verweerder op te dragen eiser in de Nederlandse nationale asielprocedure op te nemen.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:12927](https://ecli.nl/RBDHA:2020:12927)

[Naar inhoudsopgave](#)